

63. "אֲנֹכִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֶמֶת וְהַחַיִּים לֹא־יָבֹא אִישׁ אֶל־הָאֵב בְּלִתִּי עַל־יָדִי"

ישוע, שהגיע מן האלוהי, עשה בצדק שימוש במלים אלו, משום שהוא יכול היה לצפות בכל והיה היחיד שאף יכול היה להסביר כל זאת. המסר שלו, שאין להפרידו ממנו עצמו, מצביע על הדרך הברורה העולה אל האור, בינות לכל מבין התפישות השגויות. משמעותו עבור כל רוחות-האנוש היא האפשרות לקימה, או לתחייה-מחודשת מתוך החומריות-הגשמית, שבה שיקעו את המשך התפתחותן. תחייה-מחודשת כזו אפשרית עבור כל חיים!

האזינו בבקשה בתשומת-לב: כל שהוא נחות ומושע, דהיינו - כל מה שמכנה האדם בשם אופל, קיים רק בחומריות, הגשמית והאת'רית. מי שמבין זאת נכונה, כבר הרוויח רבות בכך.

כאשר האדם חושב מחשבות אפלות או נחותות, הוא גורם לעצמו נזק עצום. כוח-הרצון העיקרי שלו נמשך אז כקרבן מגנטית שנשלחה אל-עבר התחום הנחות, מושך את החומר האת'רי הכבד והדחוס יותר, שעקב דחיסתו הוא אף אפל יותר, וכך נעטפת רוח-האדם, שממנה נבע רצון זה, בחומריות מסוג דחוס זה.

גם אם חושיו של האדם מוכוונים בעיקר רק לעבר הארצי, כמעין כישוף של תשוקה כלשהי, שאינה חייבת להיות חיי-נצח, הימורים או שיכרות, אלא יכולה גם להתבטא בהעדפה מובהקת לדבר-מה ארצי, מעין קליפה את'רית, דחוסה פחות או יותר, תעטוף את רוחו, בתהליך שכבר הזכרתי קודם לכן.

מעטפת זו, שהיא דחוסה ולכן גם אפלה, מונעת מן הרוח כל אפשרות לעלות חזרה והיא נותרת סביבה כל עוד הרוח עצמה לא תשנה את אופיו של רצונה.

רק רצון בן ושאיפה כנה לעבר הרוחניות הגבוהה תוכל לשחרר מעטפת מסוג זה, ולבסוף להסירה לחלוטין, כאשר היא חדלה לקבל זרימת כוחות מסוג זה, מאבדת אט-אט את האחיזה ולבסוף נושרת ושוקעת מטה, כדי לשחרר את הרוח ולאפשר את עלייתה.

האת'ריות אינה מתייחסת לעידון החומריות-הגשמית הנראית-לעין, אלא מדובר בחומריות-גשמית מסוג אחר לחלוטין, בעלת תכונות שונות, ואולם עדיין ניתן לקרוא לה חומריות. זהו המעבר אל תחום הישויות ממנו נובעות רוחות-החיה.

אם יישארו בני-האדם בחומריות, הרי שמדרך-הטבע ייאלצו להתפורר יחד עם כל שהוא חומרי וכפוף לה, שכן עקב מעטפת-החומריות שהוא עוטה אינו יכול עוד להינתק ממנה במועד.

אלו ששיקעו עצמם בחומריות לשם התפתחות לפי שאיפתם האישית, יוותרו כבולים אליה ולא יישארו על הדרך הנכונה. הם לא יוכלו לצוף חזרה מעלה מתוכה, דבר שמשמעו תחייה-מחודשת לעבר האור.

כהסבר מעמיק יותר יש לקחת בחשבון, שכל התפתחות של מודעות-עצמית אישית אותה ביקש זרע-הרוח, מחייבת שקיעה אל תוך החומריות. רק מתוך חוויית החומריות הוא יוכל להתפתח לכך. אין כל דרך אחרת הפתוחה בפניו.

אולם הוא לא יוכרח לכך, אלא הדבר יתרחש מעצמו מרגע שתתעורר בו הכמיהה לכך. שאיפותיו יניעו אותו אז לעבר מהלכי ההתפתחות הנדרשים. אל מעבר ל"גן-העדן" של הבלתי-מודע, ולפיכך גם מעבר להיעדר-האחריות.

אם יאבדו כעת האנשים בחומריות-הגשמית, עקב שאיפותיהם השגויות, את הדרך הנכונה המובילה כלפי מעלה, חזרה אל האור, הרי יישארו תועים בחומריות הגשמית.

כעת נסו פעם אחת להתבונן במה שמתרחש בחומריות-הגשמית. הקיום וההתנהלות בסביבתכם הקרובה והגלויה לעיניכם.

אתם מתבוננים בהיווצרות הצמיחה, ההבשלה והריקבון שבזרע, דהיינו - התחברות החומרים הבסיסיים, הבשלתו וחזרתו לצורת החומרים הבסיסיים, באמצעות הריקבון, דהיינו - התפוררות מה שנוצר ודעיכתו. אתם רואים זאת בבירור במים, באבן הנשחקת, בצמחים ובגופיהם של החיות והאנשים.

ואולם אותה התרחשות הנצפית בדברים הקטנים, מתרחשת גם בגדולים, ולבסוף בהתרחשות העולמית כולה. לא רק בחומריות-הגשמית הגלויה לעיני האנשים, אלא גם בחומריות האתר'רית, זו הקרויה "העולם שמעבר", שהרי אין לה ולא כלום עם גן-העדן.

החומריות כולה תלויה כנזר גדול, שהוא החלק התחתון בבריאה, ונעה במעגל עצום, שמחזוריו נמשכים מיליוני שנים. וכך, בהתרחשויות בבריאה הגדולה, סובב הכל לא רק סביב עצמו, אלא גם הבריאה כולה נעה ללא הפוגה במחזור עצום.

וכפי שמהלך גדול זה מראשיתו ועד היום נסגר והגיע לסיומו, כך הוא אף ממשיך הלאה, בלא-עוררין, לעבר תחילתה וסיומה של ההתפוררות, חזרה לחומר-הראשוני. ומעגל זה ממשיך בשלווה, על-אף הכל, יחד עם החומר-הראשוני, כדי ליצור הלאה ולחבר חלקי-עולם חדשים, שיביאו עמם כוחות-בתוליים שעדיין לא נעשה בהם שימוש.

וזהו המהלך הגדול, החוזר על עצמו לנצח, בדברים הקטנים ובדברים הגדולים כאחד. ומעל למחזורים אלו ניצבת הבריאה-הראשונית, שהיא רוחניות טהורה, זו הקרויה גן-העדן. ועל זו, בניגוד לחומריות שנוצרה, לא חלה התפוררות.

ברוח טהורה ונצחית זו, המאירה מעל למחזורים, מצויה נקודת-המוצא של זרע-הרוח הבלתי-מודעת של בני-האדם. והרוחניות היא גם זו המהווה את היעד הסופי של רוח-האדם ההופכת מודעת לעצמה ולפיכך גם אישית, בחומריות-הגשמית. היא יוצאת בזרע בלתי-מודע וחסר-אחריות. וחוזרת כעצמה, מודעת ולפיכך אף ישות אחראית, אם... לא טעתה בדרכים בהן היה עליה לצעוד בחומריות-הגשמית, טעויות שגרמו לה להישאר באותה חומריות, אלא זכתה לחוות את היציאה ממנה בתחייה-מחודשת כרוח-אדם מודעת לחלוטין.

עלייה מחודשת ומשמחת מתוך החומריות-הגשמית, אל-עבר חלק-הבריאה המואר והנצחי.

כל עוד נמצאת רוח-האדם בחומריות-הגשמית, הריהי מהווה חלק אחד, יחד עמה, מאותו מחזור גדול ונצחי, בלא שתבחין בכך, כמובן.

ואז היא מוצאת עצמה יום אחד, לבסוף, יחד עם אותה חומריות-גשמית, בגבול בו נדחף אותו חלק של העולם, שבו הוא מצוי, לאט אל-עבר ההתפוררות.

אז תהיה זו השעה הדוחקת לרוחות-האדם המצויות עדיין בחומריות-הגשמית, למהר ולהכין עצמן כך שתוכלנה לעלות מעלה, אל הנמל המואר והבטוח של ממלכת-הנצח, דהיינו - למצוא את הדרך הנכונה, ואולם בראש ובראשונה הקצרה ביותר, שתאפשר את יציאתן מתחום הסכנה המתקרבת בחומריות-הגשמית, לפני שתצליח לאחוז בהן.

אם לא תצלחנה, יהפוך הדבר קשה יותר ויותר, ולבסוף אף יהיה זה מאוחר מדי!

הן תימשכנה יחד עם כל האחרים אל ההתפוררות האיטית. הן תיקרענה גם מן ה"אני" האישי שאליו הצליחו להתוודע, ותחת אלפי עינויים תחזורנה ותהפוכנה להיות זרע-הרוח הבלתי-מודע. זהו הדבר הגרוע ביותר העלול לקרות לרוח שהפכה מודעת לעצמה אישית.

אלו הם כל אותם שפיתחו את אישיותם בכיוון שגוי. הם ייאלצו לאבד אישיות זו, על-כן, כבלתי-שמישה ומזיקה. התפוררות, יש לדעת, אינה זהה לכיליון. לא ניתן כלל לכלות דבר. מדובר אך-ורק בהחזרתו של אותו הדבר אל מצבו הראשוני. אצל אבודים מסוג זה נהרס, בעינויים רבים, ה"אני" האישי שהושג עד אז.

אבודים או מקוללים אלו חדלים להיות רוחות-אנוש שלמות, בעוד האחרים הורשו להיכנס, כרוחות המודעות לעצמן, אל ממלכת-הנצח של האושר והאור, וליהנות במודע מכל התהילה.

כפי ששדה-הדגן, המניב לאחר מספר שנים פירות באיכות פוחתת והולכת, וזוכה בכוח מחודש רק לאחר זריעה מחודשת, כך גם בכל הנזרע בחומריות-הגשמית. גם הם יהיו משומשים וייאלצו לקבל את כוחם המחודש רק לאחר ההתפוררות והחיבור מחדש. ואולם התרחשויות אלו אורכות מיליוני שנים.

אך גם בהתרחשויות של מיליוני שנים מגיעה פעם שנה מסוימת, המסמנת גבול מכריע שישמש כהפרדה הכרחית בין הנחוץ לבלתי-נחוץ.

ומועד זה הגיע כעת עבורנו במהלך המחזור הגדול. רוח-האדם המצויה בחומריות-הגשמית חייבת בסופו של דבר להחליט לעלות, אחרת תאחז בה החומריות-הגשמית ותחזיק אותה עד להתפוררות שתגיע מאוחר יותר... שהיא קללת-הנצח, וממנה לא תוכל עוד רוח בעלת מודעות-אישית לקום לתחייה-מחודשת ולא תוכל לעלות לעולם אל חלקי-הבריאה המוארים והנצחיים המצויים מעל לאותה התפוררות.

בהתפתחות הכוללת הטבעית כבר בוטלה מזמן כל אפשרות, שזרע-רוח הנדחף לעבר המודעות-העצמית יוכל להתגשם על-פני המישור הארצי הבשל מדי, משום שנדרש היה לו זמן רב מדי לעבור במועד את שלבי ההתפתחות בחומריות-הגשמית לעבר היותו רוח-מודעת.

בהתרחשות הטבעית פוגש נתיבו של זרע-הרוח את אותם חלקי-עולם בהם מצוי סוגו, אלו שההכרח להתפתח אורך עבורם זמן זהה לזמן שיידרש גם לאותו זרע-רוח, במקרה הארוך ביותר, עד השלמת התהליך. רק סוג זהה של דרגת התפתחות יפנה את הדרך לזרע-הרוח, בעוד בשלות גבוהה יותר של חלק-עולם תיצור גבולות בלתי-עבירים לזרע-רוח שעדיין אינו בשל.

גם כאן לא מתאפשרת כלל טענת חוסר-הצדק או רמיזה לפגם. כל רוח-אדם יכולה, על-כן, בבשלות המלאה של הסביבה החומרית בה היא נעה, לפגוש עם הבשלתה בגבולות הללו, בהם מצוי אותו חלק של החומריות-הגשמית שבו אנו מצויים כעת.

אין ולו אחד שאינו יכול להבשיל!

חוסר-האחדות בין בני-האדם הוא רק תוצאת רצונם האישי והחופשי.

כעת מגיעה החומריות-הגשמית, מבשלות-היתר אל ההתפוררות, ומפעילה, בו-זמנית, גם את לידתה מחדש.

עבור תבואת-הבר של רוחות-האנוש, מכל-מקום, הגיע החיתוך, הקציר, ועמו ההיפרדות. הבשל יעלה מעלה אל האור מכוח פעולתם של חוקי-הטבע, שיאפשרו הפשטתה האיתית של המעטפת האת'רית, כדי שהרוח המשוחררת ממנה תנוע מעלה מתוך מודעות, אל ממלכתם של אלו הדומים לה בסוגם, ממלכת ישויות-הרוח הנצחיות.

אולם אלו שאינם מתאימים יוחזקו מאחור בחומריות-הגשמית, על-ידי דחיסות גופם האת'רי, אותה נטלו על עצמם מרצונם. גורלם של הללו יהיה אז כזה, שגופם האת'רי ייוותר כפוף לשינויים בחומריות-הגשמית ויחויב לסבול אלף שנות-התפוררות מלאת כאב.

עוצמתו של עינוי כזה גורמת לבסוף לרוח-האדם לאבד את מודעותה העצמית. וזה גורם גם להתפוררותה מחדש של תמונת צורתו של האל, שהיא צורת-האדם, מתוך התודעה. לאחר תום ההתפוררות של החומר וחזרתו לצורת החומר-הראשוני, ישתחררו שוב גם אלו שאיבדו את מודעותם הרוחנית, וינעו בהתאם לסוגם כלפי מעלה. ואולם הם אינם חוזרים כרוחות-אדם מודעות, אלא כזרע בלתי-מודע, העובר כעת מחדש את כל התהליך מתחילתו, הודות לשאיפתו שהתעוררה מחדש, בחלק-עולם חדש לחלוטין.

צופה ממוקם מושבו הגבוה, דהיינו מלמעלה למטה, בחר המשוח את מילותיו בקפידה, כפי שעשה תמיד, ותיאר תהליך טבעי לחלוטין, בו יורד זרע-הרוח אל החומריות-הגשמית.

דמיינו את עצמכם עומדים מעל לכל החומריות-הגשמית.

תחיתכם פרושה, כמו שדה חרוש, החומריות-הגשמית כולה, על סוגיה השונים. זרעי-הרוח שוקעים כעת בהגיעם מלמעלה, אל החומריות-הגשמית. אט-אט, לאורך זמן רב, צפות מתוכה במדורי-ביניים רבים, רוחות-אנוש שלמות, שהפכו מודעות לעצמן מתוך חוויות החומריות-הגשמית, ויכולות כעת לעלות בדחף הכמיהה כלפי מעלה ולעזוב מאחוריהן את כל החומריות שהשילו מעליהן. הן חוגגות את תחייתן-המחודשת מן החומריות-הגשמית!

אולם לא כל הזרעים מגיעים שוב אל פני-השטח כשהם בשלים. חלקם נותרים מאחור, וחייבים להיכחד בתוך החומריות-הגשמית, כשהם חסרי-שימוש.

כל זה מתרחש בדיוק כפי שמתרחש בשדות-הדגן. כמו בגרעין-החיטה, כל היווצרות הקיום המסתורית מתרחשת בתוך האדמה הדרושה לשם התהליך, וכך גם אצל זרע-הרוח, קיומו המעשי זקוק לחומריות-הגשמית כולה.

המשוח הבהיר תמיד, בכל אחד ממשפטיו, התרחשות טבעית כלשהי בבריאה.
 בין אם אמר: איש אינו בא אל האב אלא דרך המסר שלי או דרך מילתי או דרכי, אחת היא.
 הרי זה כאילו אמר: "אֲנֹכִי הַדֶּרֶךְ וְהָאֱמֶת וְהַחַיִּים לֹא־יָבֹא אִישׁ אֶל־הָאֵב בְּלִתִּי עַל־יָדִי.
 וכך גם אם אמר: "אֲנֹכִי הַתְּקוּמָה וְהַחַיִּים הַמְּאֲמִין בִּי יַחֲיֶה גַם כִּי־יָמוּת:"
 או: "וְכָל־הַחַי אֲשֶׁר יֶאֱמִין בִּי לֹא־יָמוּת לְעוֹלָם הַתְּאֲמִינִי לְדָבָר הַזֶּה:"
 על האנשים להבין את המשמעות, ולא לטעות שוב מחדש בכל פעם בפרשנות מילולית.

